SJORS

9 februari 1963

VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 6

van de Rebellenclub

Geert Vermeer (15), Lorentzkade 176, Haarlem, wil corresponderen met een jongen of meisje uit binnen- of buitenland van zijn leeftijd. • Jan Korstanje, Zuidendijk 215, Dordrecht, geeft voor een speldje tien postzegels of vijftien suikerzakjes. • Tine van de Weiden (14), Monsterseweg 93, 's-Gravenzande (Z.-H.), wil corresponderen met een meisje of jongen van veertien of vijftien jaar. • Wim Feenstra (16), Laan van Middenburg 40, Voorburg, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Marijke Snoeker (15), Tramstraat 94, Loosduinen, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: lezen en teenagermuziek (Cliff Richard). • Henk Vredeveld (14), Dingspelstraat 8, Beilen (Dr.), wil corresponderen met een jongen of meisje in het zuiden van Nederland, niet ouder dan vijftien jaar. • Nelly Goeijenbier (15) en Janet Goeijenbier (14), Julianastraat 11, Naaldwijk (Z.-H.), willen corresponderen met r.k. meisjes (liefst zusjes of vriendinnen) uit Noord-Brabant of Limburg. Janet spaart suikerzakjes. • Henny van Oostrom (15), Kanaalstraat 4, Purmerend (N.-H.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland. • Inge Burggraaf (13), Loeffstraat 34, Nieuwland, Schiedam, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: dieren, volleybal, schaatsen, kamperen, moderne muziek. • Eddie Sorber, Julianastraat 23, Axel (Zld.), wil graag van iemand een elektrische trein overnemen. Eerst schrijven. • Ella van Beek (14), van Genderestraat 23, Alphen aan den Rijn, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar, liefst in de buurt van Arnhem of Nijmegen. • Herman Nijhuis, Veldmaat E 258, Haaksbergen (Ov.), wil postzegels ruilen. • Loes de Lange (14), Kanaalkade 18, Purmerend (N.-H.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland. • Johnny Alink (16), Wilhelminastraat 2, Oldenzaal, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Ria Rachmatow (16), Duinweg D 146,

deren met een meisje van zijn leeftijd. • Dirk Klinkenberg (15), Overrijn 12 A, Katwijk a. d. Rijn, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Limburg. Hobby: sport. • Engelien Kwist (15), Stoofdijk 86, Dinteloord (N.-Br.), en Jopie Duyvelaar (15), Molendijk 18, Dinteloord (N.-Br.), willen corresponderen met jongens van zestien jaar. Hobby: foto's van filmsterren verzamelen. • G. v. Looyengoed (15), en B. v. Looyengoed (16), Telgterweg 111, Ermelo, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • Lia Vlaar (14), Noorddijk N 68, Ursem (N.-H.), Lia de Boer (14), Noorddijk N 38, Ursem (N.-H.), en Truus Vlaar (14), Noorddijk N 48, Ursem (N.-H.), willen corresponderen met drie r.k. jongens van vijftien of zestien jaar. • Ria van Altena (11), Westerdorpstraat 25, Hoeve-

Het komt in de bus!



Onze correspondentie- en ruilrubriek

Sint-Maartenszee, Gemeente Zijpe (N.-H.), wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Dini Bexkens (16), Kluisstraat 5, Boekel (N.-Br.), en Elly Kempkens (15), Prins Hendriklaan 18, Gemert (N.-Br.), willen corresponderen met een meisje of jongen van hun leeftijd. • Henk de Vries, Dirk Boutsstraat 53, Leeuwarden, wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar. • Lucie Lemstra (15), Jacob Catslaan 49, Assen, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Ton Zondervan, Lodewijk Boisotstraat 12 I, Amsterdam, wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien jaar. • Theo Huizer, Hoogmadestraat 1 C, Rotterdam-8, wil corresponderen met een jongen of meisje in Zuid-Limburg of Noord-België. • Marianne Ruis (14), Wieksloterweg 3a W.Z., Soest (Utr.), wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • Jos de Vré (16), Meeuwenlaan 71 I, Amsterdam-N., wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in de omgeving van Luik. • José van Hees (14), Sint-Willibrordusstraat 23, Zeelst (N.-Br.), wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: teenagermuziek, gymnastiek, lezen. • Frans Bezemer (16), Achter 't Zand 23, Culemborg (Utr.), wil correspon-

laken, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren verzamelen. • Anne-Marie Beitler (11), Park Weldam 3, Hoevelaken, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren verzamelen. • Doortje de Groote (14), Nieuw-Lovenstraat 212, Tilburg, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Noord-Holland. • Gemma v. d. Bungelaar (11), Emmastraat 6, Tilburg, wil corresponderen met een meisje, niet ouder dan dertien jaar. • Carla Timmermans (15), Deken Rhoenstraat 6, Roermond, en Gert Riekra (15), Joanna v. Randeraedtstraat 2, Roermond, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen, sport. • Anny Hurkx, Nieuwendijk 34, Eindhoven, wil corresponderen met een jongen boven veertien jaar. • Ineke Biersma (14), Krommerijn 58 (bij Eendstr.), Utrecht, en Ans van der Kuijp (15), Hoeksestraat 8 c, Rotterdam, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • Nelleke Rehorst (13), Hoofdstraat 118, Bergambacht (Z.-H.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Roseline Steenbakkers, Leeuwensteinstraat 66 B, Rotterdam-Zuid, wil corresponderen met een

r.k. meisje van twaalf jaar liefst in Noord-Holland. Hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren verzamelen. • Maartje Loren (12), Hoofdstraat 110, Bergambacht (Z.-H.), wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • Anton v. Tongeren (14), Saint-Louis, Oudenbosch, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Duitsland. Hobby's: moderne muziek, postzegels. • Cokky Kelder (16), Röntgenstraat 34, Amersfoort, en Greet v. d. Beek (15), Röntgenstraat 19, Amersfoort, willen corresponderen met twee meisjes of twee jongens van hun leeftijd, liefst in Engeland. • Th. Effting, Pensionaat Eikenburg, Aalsterweg 289, Eindhoven, wil postzegels ruilen. Voor Europazegels geeft hij gewone zegels terug. • Rineke van der Vlis (12), Van Linden v. d. Heuvellsingel 1, Vlaardingen, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: verzamelen van filmsterrenfoto's, dierenfoto's, suikerzakjes, sigarebandjes en Nederlandse songteksten, knutselen. • Loes Hoekstra (15), Nieuwe Maat 19, Lichtenvoorde (Gld.), wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Marian Stottelaar (11), Markt 3, Lichtenvoorde (Gld.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Bep de Coo (16), H. J. Schimmelplein, 16, Utrecht, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Arnold de Coo (15), H. J. Schimmelplein 16, Utrecht, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Lies Verheul (15), Gageldijk 4a, Post Groenekan (Utr.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Annemarie Konings, Paul Krugerstraat 107 B, Rotterdam-Zuid, zoekt een r.k. correspondentievriendin van twaalf jaar. Hobby's: suikerzakjes, postzegels en filmsterrenfoto's verzamelen, zwemmen. • Lenie Klaassen (12), van Heurnestraat 35, Voorburg, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Lenie houdt veel van sport. • Hedde Tuinstra (15), Wildveld 25, Surhuisterveen, wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar uit Noord- of Zuid-Holland of Brabant. • Rients van der Heide (15), Grenslaan 9, Houtigehage, Post Rottevalle, Siebe Veenstra (14), Grenslaan 9, Houtigehage, post Rottevalle, en Sjoerd Wagenaar (15), Fianen 8, Houtigehage, post Surhuisterveen, willen ieder corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • Jan Lemmers, Boekhorstlaan 52, Voorhout (Z.-H.), is op zoek naar de spelregels van het roulettespel. Wie kan hem helpen? • Jos Simons (14) en Lucas Scholte (15), Kloosterstraat 12, Stevensbeek, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd op de Nederlandse Antillen. • Lily Florax (14), Nuinhofstraat 66, Nuth (L.), en Annemie Brassé (14), Pastorijstraat 17, Nuth (L.), zoeken ieder een correspondentievriend van hun leeftijd. • Henk Kater, a.b.m.s. Twee Gebroeders, p/a D. G. v. Huls, Expediteur, Lobith (Tolkamer), wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar, liefst varend op de binnenvaart. • Trijntje Woord (15), Femmie Bakker (15) en Alie Hakvoort (15), Flevostraat 25, Urk, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • H. v. d. Linde (18), Oude Hengeloseweg 14, Borne (Ov.), wil corresponderen met een meisje van zeventien of achttien jaar. • Paula van den Bos, Corverslaan 64, Velsen-Noord, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar in binnen- of buitenland. • Arnold Jansen (14), Duivenstraat 36, Oss (N.-Br.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Gerard Swaters (17), Jasmijnplein 5, Enschede, en Herman Kaiser (17), Jasmijnstraat 54, Enschede, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd, liefst in de omgeving van Nijmegen.

Vervolg op bladzijde 11

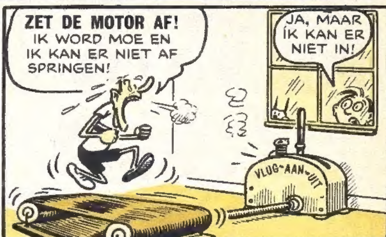
MUG en MIK



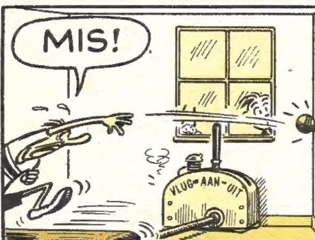




















Boemerang

Als we spreken over een boemerang, dan denken we onmiddellijk aan Australië, waar baardige inboorlingen met dit wapen in de hand jacht maken op kangoeroes en andere dieren. Ze maken daarbij gebruik van het feit dat een boemerang zó geworpen kan worden dat hij weer bij de werper terugkomt. Maar boemerangs werden in de oudheid ook al gebruikt door de Egyptenaren en de Ethiopiërs en bij bepaalde stammen in India zijn ze nog altijd in gebruik.

Alleen de kleine boemerang kan zo gegooid worden dat hij terugkomt bij de werper. De zware boemerang, ook wel oorlogsboemerang genoemd, bezit deze eigenschap niet. Wie de boemerang heeft uitgevonden is niet bekend; waarschijnlijk is men op verschillende plaatsen ter wereld op dit idee gekomen.

Terreur in de Zuidzee

HAWKER HEEFT DE RAKET VERNIETIGD, OMDAT SPIONAGE-GROEP 4 NIET WILDE INGRIJPEN...
























KIJK EENS AAN, DAAR HEBBEN WE MENEER DE DETECTIVE!


EN, DJINN?
IK HEB NIETS GEZEGD, BOB!


O, HET WAS MAAR EEN VRAAG. MAAR MISSCHIEN KAN MENEER FRANCVAL NU ZELF ANTWOORD GEVEN. BIJ WIE BENT U EIGENLIJK IN DIENST: BIJ ONZE HANDELSONDERNEMING OF BIJ HET AMERIKAANSE LEGER?


ALS JE HET ZO GRAAG WETEN WILT, HAWKER: IK BEN AGENT VAN DE AMERIKAANSE CONTRA-SPIONAGE!


CONTRA-SPIONAGE? MAAR DAN ZIJN WE **ONTDEKT**!
DAT VREES IK OOK!


BINNEN EEN UUR ZAL DIT EILAND DOOR DE MARINE WORDEN UITGEKAMD. U KUNT ZICH BETER NU METEEN OVERGEVEN!


KOM EENS HIER, DJINN, DAN ZAL IK JE TOUWEN LOSMAKEN!


HIJ IS EVEN AFGELEID! NU KAN IK...


BOB! PAS OP!


© Agence Real Presse
LOUIS HACHE


DAT WAS GOED WERK, SAFARIAN!
WAT DOEN WE NU MET HEM? HIJ IS NIET DOOD!


NEE, MAAR DAT ZAL NIET LANG MEER DUREN!



Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN HAD JOHNNY, DE BROER VAN SHEILA FAIRFAX, GEHOLPEN NA ZIJN ONTSNAPPING UIT DE GEVANGENIS VAN TERNMOOR. LATER BEWEERDE BRENT, DE EIGENAAR VAN HET „HEIDEHUIS", DIE JOHNNY HAD LATEN ONTSNAPPEN, DAT SHEILA TERUGGEGAAN WAS NAAR LONDEN. MAAR LINDA GELOOFDE DAT NIET EN GING 'S NACHTS OP ONDERZOEK UIT...




















IK HEB MAAR ÉÉN KANS OM VRIJGESPROKEN TE WORDEN: NAMELIJK ALS IK DE ÉCHTE BANK-ROVER VIND! IS DAT HET HUIS?
JA, MAAR WAT WIL JE NU DOEN?


JOHNNY ANTWOORDDE NIET, MAAR LIEP NAAR DE DEUR...
DAT LOOPT VAST VERKEERD AF!


DE DEUR GING OPEN EN...
IK WIL MIJN ZUSJE ZIEN... WAT?!

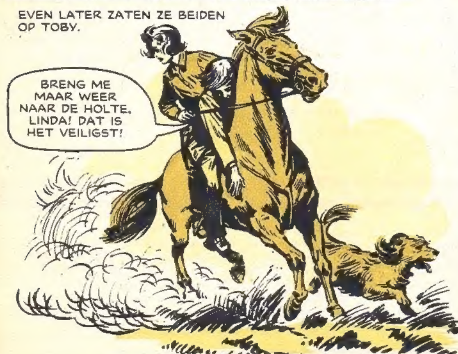

LINDA TUURDE NAAR DE FIGUREN BIJ DE DEUR...
BRENT!
JIJ... JIJ BENT DE MAN DIE... JIJ BENT DE ECHTE BANKROVER...


JA, DIE BEN IK! IK HEB JE LATEN ONTSNAPPEN, OMDAT JE ZUSTER ME ER DIK VOOR WILDE BETALEN! DAARNA HEB IK DE POLITIE GEZEGD...


JE HEBT ZE GEZEGD WAAR IK WAS, IN DE HOOP NÓG EEN BELONING TE KRIJ-GEN!
JOHNNY! KIJK UIT!


VLUG GREEP LINDA EEN STEEN EN...
JIJ... AU!


TERWIJL BRENT ZIJN REVOLVER ZOCHT, STROMPELDE JOHNNY NAAR LINDA.
HIJ HEEFT ME GERAAKT...
STEUN MAAR OP MIJ!


EVEN LATER ZATEN ZE BEIDEN OP TOBY.
BRENG ME MAAR WEER NAAR DE HOLTE, LINDA! DAT IS HET VEILIGST!


MAAR TOEN ZE HET PAD OPGINGEN DAT TOEGANG GAF TOT DE HOLTE...
DAAR HEB JE BRENT! HIJ IS ONS GEVOLGD! WE ZITTEN HOPELOOS IN DE VAL...

dezer dagen komt het eerste deel uit van de

REGINA - JEUGD - POCKETREEKS

GOUD OP DE NOORDPOOL
A.R.Channel
REGINA-JEUGD-POCKETS

een serie
spannende avonturenboeken door schrijvers van naam, bestemd voor meisjes en jongens van 12-16 jaar.

Binnenkort verschijnt als eerste titel in deze reeks

GOUD OP DE NOORDPOOL

door A. R. CHANNEL

Een vliegtuig met een aantal passagiers en een kostbare goudlading aan boord moet een noodlanding maken in het poolgebied. Hoe komen deze mensen aan voedsel, hoe beschermen zij zich tegen de kou? Dave Rondall, de jongste van het gezelschap, weet overal raad op. De gestrande reizigers worden echter nog door andere gevaren dan honger en kou bedreigd: enkele bandieten proberen zich meester te maken van de goudschat in het vliegtuigwrak. Weer is Dave de redder. In een opeenvolging van adembenemende gebeurtenissen lukt het hem hun plannen te dwarsbomen.

Een boek om in één ruk uit te lezen! De omvang is 192 bladzijden en toch kost het slechts ƒ 0.95!



LET OP ONZE VOLGENDE AANKONDIGINGEN VAN REGINA-JEUGDPOCKETS!!

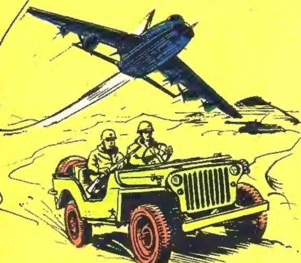
REGINA-JEUGDPOCKETS MOGEN OP GEEN BOEKENPLANK ONTBREKEN!!

Ze zijn boeiend en bijzonder goedkoop.

Ze hebben een mooie vierkleurenomslag en een duidelijk leesbare tekst

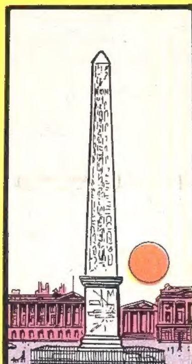
Verkrijgbaar door tussenkomst van de boekhandel. Rechtstreekse bestellingen worden uitgevoerd na ontvangst van het verschuldigde bedrag ad ƒ 0.95 op postrekening nummer 9229 van de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afdeling Extra-Uitgaven, te Haarlem. Op het girostrookje duidelijk vermelden: „GOUD OP DE NOORDPOOL". A.u.b. geen geld of postzegels in brieven insluiten. Rechtstreekse bestellingen kunnen ook worden opgegeven bij de plaatselijke agent van dit blad.

Wereld-quiz

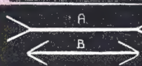


1. DEZE AUTO IS OVERAL TER WERELD, VOORAL BIJ DE STRIJDKRACHTEN, IN GEBRUIK. HET IS EEN ... ERBOVEN VLIEGT EEN STRAALJAGER VAN HET TYPE ...

3. HOE HEET DEZE STENEN GEDENKNAALD, AFKOMSTIG UIT EGYPTE?



2. WELKE LIJN IS LANGER: A OF B? →







4. DIT IS DE BEKENDE ZANGER
PAT BOONE
CLIFF RICHARD
RICKY NELSON
PAUL ANKA

5. DEZE KINDEREN KIJKEN NAAR EEN AFBEELDING VAN HET SCHILDERIJ ..., GESCHILDERD DOOR ...

6. WELK GETAL STAAT HIER ONDER IN ↓ ROMEINSE CIJFERS?

MCMLXIII



7. EEN BOOM IN DE WINTER. HET IS EEN ...





10. WAT IS DIT VOOR EEN APPARAAT EN WAAR GEBRUIKT MEN HET VOOR?

9. DE CHAUFFEUR VAN DE BUS WIL OVER DE BRUG RIJDEN, MAAR HET GEWICHT VAN BUS EN PASSAGIERS IS ZES TON EN ER MOGEN ALLEEN AUTO'S OVER, DIE NIET ZWAARDER ZIJN DAN 5,4 TON. WAT MOET MEN DOEN?

13. DEZE JAGER SCHIET OP ...



8. DIT IS EEN ... HIJ WORDT GEBRUIKT IN ...





11. DIT INSEKT IS EEN ...



12. HET BESCHADIGDE BEELD IS EEN ... DE DRIEHOEKIGE BOUWWERKEN ERACHTER HETEN ... ALLES STAAT IN ...

14. WELKE DIERTJES BOUWEN DEZE RATEN EN WAT STOPPEN ZE ERIN? →



15. DIT IS DE SCHRIJVER VAN DE BOEKEN „20.000 MIJL ONDER ZEE" EN „DE TOCHT NAAR DE MAAN". HOE HEET HIJ?

ANTWOORDEN OP BLADZIJDE 30.

BETSY


MORGEN IS VADER JARIG EN IK HEB WAT VOOR HEM GEKOCHT!


IK GA ER EEN PAKJE VAN MAKEN!


WAT HEB JE DAAR, BETSY?
?


NIKS!
ROETSJ


IK KAN HET BETER ZOLANG WEGBERGEN!


LATER
LIEVE HELP, WAT BETEKENT DAT?
BONS!
BANG!


IEMAND HEEFT DE POES OPGESLOTEN... EN DAAR IS DAT PAKJE OOK WEER!


AFBLIJVEN!


IK ZAL HET ZOLANG IN MIJN OUDE JAS STOPPEN. DAAR VINDT VADER HET NOOIT!


MAAR INTUSSEN...
HAAL DAT OUDE JASJE VAN BETSY EENS!
VODDEN!


ER ZIT IETS IN DE ZAK!
NEE!


DA'S VAN MIJ!


'S NACHTS...
IK ZAL HET VANNACHT MAAR ONDER MIJN KUSSEN BEWAREN!


'S MORGENS...
WEL GEFELICITEERD!
BONS


O, NU HEB JE VADERS PIJP GEBROKEN!


WAT IS DAT, BETSY?


EEN NIEUWE PIJP! GEWELDIG!

Het komt in de bus

VERVOLG VAN BLZ. 2

• *Hennie Daams (13), Lakenstraat 19, Geldrop (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen in Nederland tussen dertien en vijftien jaar. • *Theodora Mooi (15), Raadhuisstraat 12, Gendringen*, en *Wietske Wielheesen (14), Julianastraat 12, Gendringen*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Petra Louwerse, Zuidstraat 131, Westkapelle (Zld.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van elf jaar. • *Adriaan Vos (12), van Obdamstraat 6, Oss (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd uit Vlaanderen. Adriaan verzamelt postzegels. • *Joke Wijntjes (15), Scheepvaartweg 15, Amersfoort*, en *Margreet Zweedijk (15), Eemzijde 3, Amersfoort*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Joke Reede (17), Grotestraat 206, Nijverdal*, wil corresponderen met meisjes en jongens van haar leeftijd. Ook heeft zij suikerzakjes en sigarebandjes te ruil. • *Joke van Gestel (11), Van Vlietstraat 41, Breda*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren verzamelen. • *Loesje Burgers (12), Zestienhovensekade 8 II, Rotterdam-8*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: trektochten maken en foto's van filmsterren verzamelen. • *Henny Dieleman, Hulsterloostraat 130, Nieuw-Namen (Z.-Vl.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Henny is dol op Elvis. • *Thera van Nuland (12), Pastoor Hordijkstraat 13, Rosmalen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen, handwerken. • *A. v. d. Poel (16), Prinses Irenestraat 12, Spakenburg*, wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar in Vlaanderen. • *Maria v. d. Heyden, Reynaertstraat 6, Nieuw-Namen (Z.-Vl.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen. Haar favoriet is Elvis. • *Attie Deurholt (12), Knijpslaan 28, Hoogezand (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Toos van Lieshout (13), Frans Halslaan 30, Helmond*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Toos spaart foto's van het Nederlandse koninklijk huis. • *Elly Reiber (14), Torresstraat 35 II, Amsterdam-W.*, en *Ali Nieuwelink (14), Marco Polostraat 253 III, Amsterdam-W.*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd in Frankrijk. Wie heeft adressen? • *Annemieke Luiken (12), Prins Hendrikstraat 52, Lisse*, en *Laura Kops (13), Julianastraat 88, Lisse*, willen ieder corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • *Wilma Deckers (13), Henri Jonaslaan 54, Maastricht*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Noord-Brabant of Limburg. • *Marlies Deckers (16), Henri Jonaslaan 54, Maastricht*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Alie Slot (12), Frans Halsstraat 9, Hoogeveen (Dr.)*, en *Els Koekoek (13), Frans Halsstraat 28, Hoogeveen (Dr.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Nellie Welten (15), Helmondseweg 19, Mierlo-Hout (N.-Br.)*, en *Mieke v. d. Kerkhof, (14), Helmondseweg 29, Mierlo-Hout (N.-Br.)*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd.



Een nieuw stripverhaal...

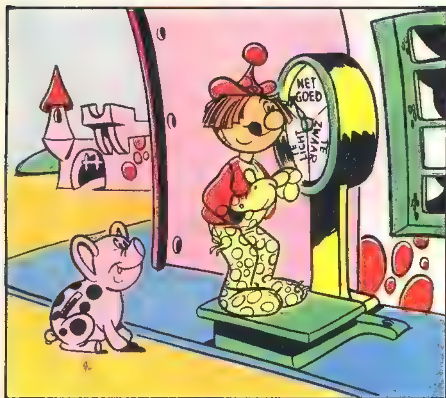
Volgende week beginnen we op bladzijde 8 en 9 met een gloednieuw stripverhaal, dat je zeker moet lezen. De geschiedenis speelt zich af in de eerste jaren na het begin van onze jaartelling en vindt zijn hoogtepunt in het jaar 79, als in Zuid-Italië de Vesuvius tot uitbarsting komt en de steden Pompeï en Herculaneum onder een dikke laag kokende lava worden bedolven. De hoofdpersonen van ons verhaal maken deze ramp van nabij mee, maar vóór het zover is, beleven zij eerst nog een massa andere avonturen, die je geboeid zult volgen. Kijk daarom volgende week uit naar de eerste aflevering van het nieuwe stripverhaal

De slavenkoopman van Pompeï

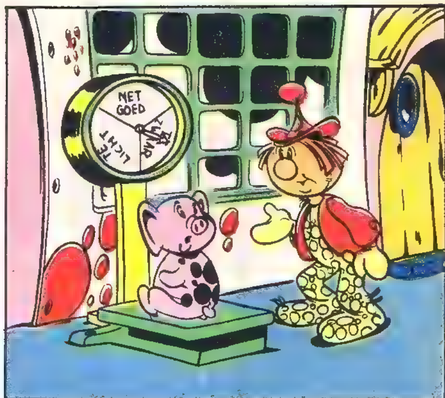



SPELEND

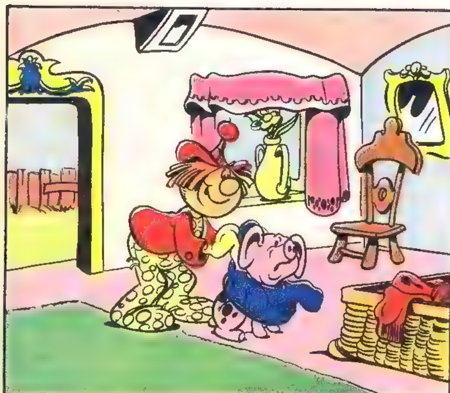




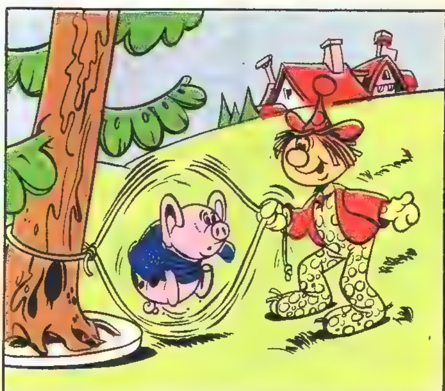
Op een dag zag Willie Stropop een weegschaal staan en hij stapte er vlug op om zich te wegen. „Kijk eens aan," zei hij. „De wijzer staat nog iets onder „net goed"! Dat betekent dat ik flink wat stro kan gaan eten!" Intussen was Spekkie Spaarvarken aan komen lopen.



Hij had ook wel zin in een flinke maaltijd, maar toen hij op de weegschaal was geklommen, schrok hij geweldig. „Lieve help, Spekkie," zei Willie, „je bent te zwaar!" „Ja, dat zie ik," zei Spekkie met een zucht. „Wat moet ik nu doen? Vorige week was ik nog „net goed"!"

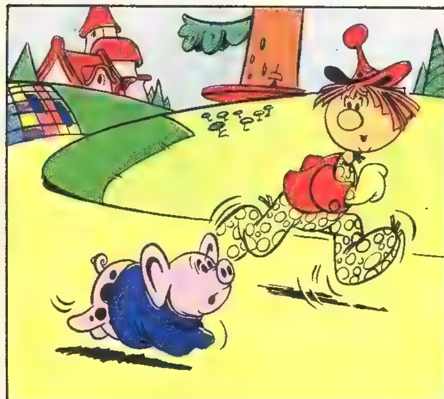


Willie had eens in een boek gelezen dat je kon vermageren door allerlei oefeningen te doen en dus nam hij Spekkie mee naar zijn huis, trok hem een wollen trui aan en zei: „Ik zal wel zorgen dat jij gauw je normale gewicht terugkrijgt!" Spekkie gehoorzaamde zuchtend.

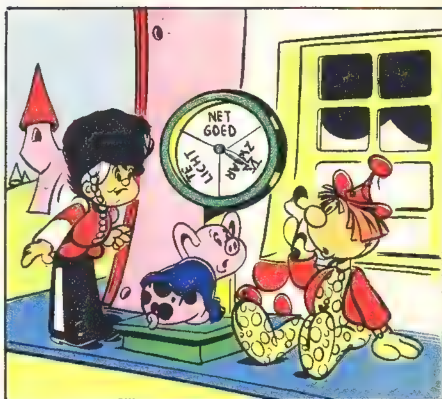


Willie haalde een springtouw voor de dag en bond dit vast aan een boom. Toen begon hij te draaien. „En nu springen, Spekkie," zei Willie. Het arme spaarvarken zuchtte nog eens diep en begon te springen. Willie draaide steeds vlugger en Spekkie had moeite om het bij te houden.

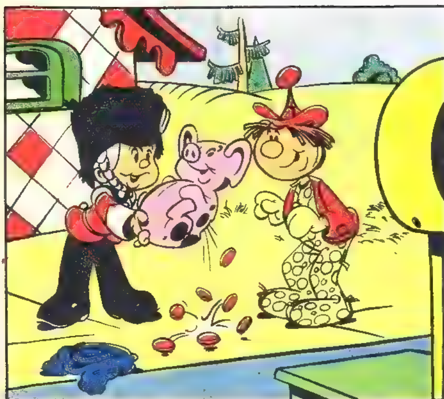
SPEELGOED



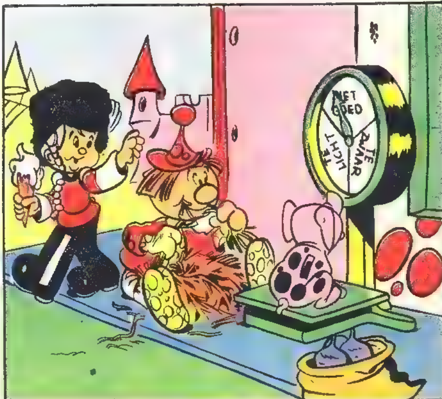
Na de springoefening ging Willie met Spekkie een eind hardlopen. Ze renden half Speelgoedland door en na een tijdje riep Spekkie hijgend: „Stop! Ik kan niet meer! Als je me nog een tijdje zo hard laat lopen, dan ben ik aanstonds weer veel te mager!"



Nadat ze nog even hardgelopen en gesprongen hadden, bracht Willie het spaarvarken weer naar de weegschaal. Spekkie klom erop, maar tot Willies grote verbazing schoot de wijzer wéér naar „te zwaar". Spekkie wist ook niet wat hij zag. Toen kwam Tommie voorbij.



Toen hij hoorde wat er gebeurd was, begon hij te lachen. „Trek die trui eens uit, Spekkie!" zei hij. Spekkie trok de trui uit en toen pakte Tommie hem op en hield hem ondersteboven. Op datzelfde ogenblik rolde er een heleboel geld over de grond.



Toen Spekkie dat zag, begon hij te lachen. „O ja," zei hij, „nu herinner ik me opeens weer, dat ik een heleboel geld gespaard had!" Weer klom Spekkie op de weegschaal en nu bleef de wijzer bij „net goed" staan. En zo was iedereen weer gerust en tevreden.

De veedieven

door Sef Muris



Stapvoets reed het paard van Jim Parker over de golvende prairie. Jim hield de teugels losjes in zijn handen en keek peinzend voor zich uit. Zijn gedachten hielden zich bezig met het ernstige gesprek, dat hij die morgen thuis op de boerderij met zijn vader en moeder had gehad.

De vorige dag was Jim met vakantie thuisgekomen. Na een lange, vermoeiende reis was hij op het station van Pecos City uit de trein gestapt. Zijn vader stond hem voor het station op te wachten met twee paarden aan de teugel. Nadat ze elkaar de hand geschud hadden waren ze opgestegen en in de richting van de boerderij gereden. Tijdens de rit daarheen had vader niet gesproken over de zorgen, die hem kwelden. Hij had de eerste vakantiedag van zijn zoon blijkbaar niet met sombere berichten willen vergallen.

Vader Parker zat in grote moeilijkheden, want in de loop van de afgelopen maanden waren honderden stuks vee van zijn weilanden verdwenen. Het was een onhoudbare toestand; Jim begreep dat er gauw een einde aan moest komen, want anders zou het gezin binnen de kortste keren straatarm zijn.

Kon ik mijn ouders maar op de een of andere manier helpen, dacht Jim, terwijl hij naar de golvende horizon tuurde. Ze zijn altijd zo goed voor me geweest en geen moeite is hun te groot geweest om mij in Houston te laten studeren. Maar hoe zou een achttienjarige student zijn ouders kunnen helpen als het erom ging een einde te maken aan brutale veediefstallen?

De bekwame sheriff van Pecos City, Hamilton, had al verscheidene keren geprobeerd om het raadsel op te lossen, maar al zijn onderzoekingen in het uitgestrekte land waren tot nu toe zonder resultaat geweest. Op het ogenblik dat Jim over dit alles piekerde, was de sheriff opnieuw aan het hoofd van een groep vrijwilligers in zuidelijke richting getrokken om de schuilplaats van de veedieven in de bergen te gaan zoeken.

De veedieven zaten in de bergen, daar was iedereen in de streek van overtuigd. Men beweerde dat het om een troep zwervende Mexicanen ging en iedere Mexicaan, die zich in Pecos City of omgeving liet zien, werd door de bevolking met wantrouwende blikken begluurd. Maar niemand had ooit een van de veedieven kunnen betrappen en er was geen enkel bewijs dat het inderdaad Mexicanen waren.

Moedeloos reed Jim verder over de prairie. Het leek erop dat de veediefstallen ongestoord zouden kunnen doorgaan zonder dat de schuldigen gegrepen werden.

Terwijl hij zo voortreed, fronste hij opeens het voorhoofd. Een vreemde gedachte was bij hem opgekomen. Waarom miste Henry Allen, wiens weilanden het verst naar het zuiden waren gelegen, geen vee, terwijl vader en Nick Fox, die hun weilanden veel dichter bij huis en bij Pecos City hadden, wél steeds dieren misten? Ook William Baldwin, wiens weiden ver naar het noorden lagen, klaagde over veediefstallen. Als je het goed naging en daarbij bedacht dat de dieven volgens de verhalen in de zuidelijke bergen zaten, dan moest Henry Allen toch eigenlijk het meest van hen te lijden hebben; zijn weiden lagen het dichtst bij hun schuilplaats.

Of zouden de sheriff en de inwoners van het stadje het allemaal bij het verkeerde eind hebben? Dreven de dieven het gestolen vee wel naar het zuiden? Jim kwam er niet uit, maar hij was van plan om nu, tijdens zijn vakantie, eens op onderzoek uit te gaan. Wie weet zou hij een spoor van de bandieten vinden.

Opeens had Jim haast gekregen. Hij ging rechtop in het zadel zitten, spoorde het paard tot meer spoed aan en reed in een flinke draf in noordelijke richting. Urenlang draafde zijn paard over de kale prairie zonder dat Jim ook maar ergens een teken van leven zag. De zon brandde aan de hemel en de jongen kreeg het erg warm, maar hij gunde zich geen tijd om uit te rusten. Na een paar uren rijden stuitte hij tenslotte op sporen van een flinke kudde. Hij volgde dit spoor, dat op de droge, stoffige grond gemakkelijk te zien was, en kwam na enige tijd op de oude veeweg, die naar de rivier voerde. Langs deze weg dreven de veeboeren hun koeien naar de marktplaats. De weg liep langs de rivier naar het noorden.

Jims nieuwsgierigheid was nu geprikkeld en hij reed verder totdat hij in de verte een dunne rookwolk omhoog zag kronkelen. Daar moesten mensen zijn en waarschijnlijk ook vee. Omdat hij niet wist wie hij voor zich had, vond hij het verstandiger de veeweg te verlaten en hen via de heuvels te benaderen. De hele zaak kon natuurlijk niets te betekenen hebben, maar hij mocht geen enkel spoor verwaarlozen.

Hij wendde zijn paard, maakte een kleine omweg en bereikte toen de heuvels. Na een tijdje stapte hij af, bond zijn paard op een beschutte plek aan een boom vast en ging behoedzaam op verkenning uit. Hij passeerde enkele heuvels en kroop tenslotte tegen de volgende op. Toen hij bovenaan gekomen was, ging hij plat op de grond liggen en gluurde over de top.

Achter de heuvel bevond zich een grasrijk dal. In dit dal, op een afstand van ongeveer een halve kilometer van de plek waar hij lag, zag hij een kudde. Ergens in het midden van het dal stonden een keukenwagen en een aantal tenten. Zeker tien ruiters waren ijverig in de weer tussen de honderden stuks vee.

Onder dekking van de struiken, die rond de heuveltop groeiden, sloop Jim naar de helling, die naar het dal gekeerd was. Hij liet zich een eind naar beneden glijden en zocht een plek vanwaar hij de kudde en de mannen in het dal beter zou kunnen bespieden. Eindelijk had hij een geschikte plek gevonden en hij liet zijn ogen over het vee dwalen; een paar van de cowboys, die daar beneden zo druk in de weer waren, herkende hij. Het waren mannen, die voor William Baldwin werkten. De andere mannen kon hij niet thuisbrengen. Hij verbleef alleen tijdens de vakanties in deze streek en het was dus best te begrijpen dat hij niet alle cowboys kende, die bij de verschillende veeboeren in dienst waren.

Jim wist dat hij zich hier op het grondgebied van Baldwin bevond en dus scheen het brandmerken van het vee, waar de cowboys mee bezig waren, een wettige en heel gewone bezigheid. Het was een karwei, dat ieder jaar gebeurde op de veeboerderijen van het Verre Westen. De kalveren kregen dan het merk van de boerderij waar ze thuishoorden in de huid gebrand. Het merk gold als wettig bewijs dat het dier eigendom was van de boer, wiens initialen in de huid stonden.

Wat Jim echter bevreemdde was dat er zich zoveel volwassen dieren in de kudde bevonden. Wat moesten die erbij doen als er kalveren gebrandmerkt werden? Hij keek nog een tijdje aandachtig toe en toen viel het hem ook op dat de cowboys de brandijzers erg zorgvuldig hanteerden. Het leek er verdraaid veel op dat ze bezig waren oude brandmerken te veranderen. . .

Jim piekerde hier een poosje over en hij bedacht, dat eigenlijk alleen Baldwin met brandmerken zou kunnen knoeien. Jims vader heette Vic Parker en zijn dieren voerden dus het brandmerk V.P.; Nick Fox had als merk de letters N.F. en Baldwin de letters W.B. Parkers merk, V.P., zou gemakkelijk te veranderen zijn in W.B. en van N.F. van Nick Fox kon je met een klein beetje vakmanschap ook wel W.B. maken. H.A., het brandmerk van Henry Allen, was echter niet om te zetten in W.B. van Baldwin. Als die redenering op waarheid berustte, dan was het heel goed te begrijpen waarom het vee van Henry Allen met rust werd gelaten. . .

Jim was er vast van overtuigd dat de mensen van Baldwin de gezochte veedieven waren. Baldwin was zelf die dag met sheriff Hamilton meegegaan om de veedieven te zoeken en Jim vond dit een knap brutaal staaltje. Terwijl hij bij het gezelschap van de sheriff was en niemand het dus in zijn hoofd zou halen hem te verdenken, konden zijn mannen ongestoord de brandmerken van het gestolen vee veranderen. Bovendien verkondigde hij aan iedereen die het maar horen wilde, dat hem ook vee was ontstolen en hij was een van degenen die het ijverigst de volle schuld op de Mexicanen gooiden.

Zo voorzichtig mogelijk sloop Jim terug in de richting van zijn paard. Hij moest ervoor zorgen dat hij steeds door bomen of struiken gedekt werd, want als een van de mannen van Baldwin hem nu zou zien, liep hij groot gevaar zijn leven te verliezen.

Na een tocht, die naar zijn idee eindeloos lang geduurd had, kwam hij bij zijn paard, dat rustig onder de boom stond, waaraan hij het had vastgebonden. Hij steeg op en zette het dier tot grote spoed aan. Hij was helemaal vergeten dat hij een flinke honger had en dat zijn tong en zijn keel zo droog waren als kurk, zo blij was hij, dat de veedieven eindelijk konden worden ontmaskerd en dat zijn vader daardoor van de ondergang zou worden gered.

Tegen het vallen van de avond bereikte hij de boerderij van zijn ouders. Hij steeg van zijn paard, bracht het dier vlug in de stal, verzorgde het en ging toen het huis binnen. Zijn vader en moeder zaten aan tafel en waren juist bezig hun avondmaal te nuttigen.

„Vader, ik weet wie de veedieven zijn!" riep Jim met een stem, die trilde van opwinding.

„Wat zeg je me nou?" zei Vic Parker verbaasd en hij verslikte zich bijna in een stukje brood. Hij schoof zijn stoel achteruit en staarde zijn zoon met grote ogen aan. „Weet jij wie de veedieven zijn? Wie heeft je dat in vredesnaam verteld?"

„Niemand, vader. Ik heb ze zelf bezig gezien," antwoordde Jim en hij vertelde uitvoerig zijn belevenissen van die middag.

„Alle mensen, jongen," zei Parker tenslotte, „ik geloof dat je een geweldig belangrijke ontdekking gedaan hebt. Als het allemaal waar is. . . Maar stel je eens voor dat je het mis hebt. Baldwin is een van de machtigste mannen in deze omgeving en je kunt hem niet zo maar van veediefstal beschuldigen."

„Jullie moeten het aan de sheriff gaan vertellen," zei moeder Parker. „Dat is de enige oplossing."

„Nee, dat duurt te lang," antwoordde haar man. „De sheriff is op het ogenblik op zoek in de bergen en het zal wel even duren voor hij terugkomt."


„Wat wil je dan doen, Vic?" vroeg moeder Parker.

„Ik trek vannacht met vijf van mijn cowboys naar de verzamelplaats van het vee, die Jim ontdekt heeft. We sluipen naar de dieren en als morgenochtend de zon opkomt moeten we direct kunnen constateren of er vee van ons bij is en of er met de merken is geknoeid. Om die tijd slapen de mannen van Baldwin waarschijnlijk nog. Blijken het inderdaad veedieven te zijn, dan overvallen we hen in hun tenten en nemen hen gevangen."

„Jim gaat toch niet met jullie mee?"

Vervolg op bladzijde 26

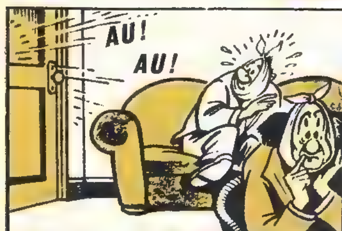
BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld



COCO de CLOWN



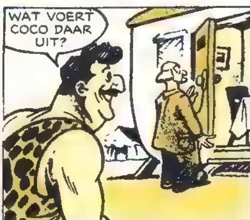


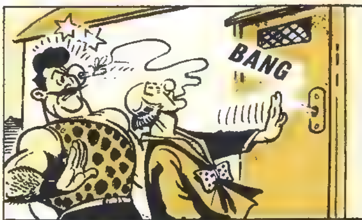






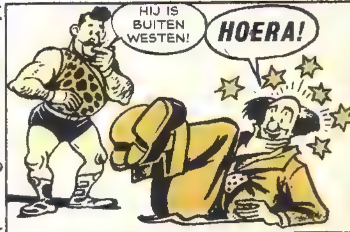


















Vragen staat vrij

Roger Moore

Ineke Kruize in Rijswijk vraagt ons iets te vertellen over de filmster Roger Moore, bekend van de Ivanhoefilms. Roger Moore werd op 14 oktober 1927 in Londen geboren. Hij heeft eerst architectuur gestudeerd, later legde hij zich toe op tekenen. In 1953 trouwde hij met de bekende Engelse zangeres Dorothy Squires. Met haar samen heeft Roger een dozijn populaire liedjes gemaakt; hij schreef de teksten en zijn vrouw componeerde de muziek. De eerste film waarin Roger optrad, was „The last time I saw Paris''. Verdere Engelse films waarin hij een rol speelde, zijn: „Interrupted melody'' en „Diana''. Op het ogenblik staat hij onder contract bij een Amerikaanse filmmaatschappij. Ook is Roger al een paar maal opgetreden voor de Amerikaanse TV. De Moores hebben een landhuis in het Engelse graafschap Kent, niet ver van Londen, en een kleiner huis in Westwood Village bij Hollywood.

Wezel en hermelijn

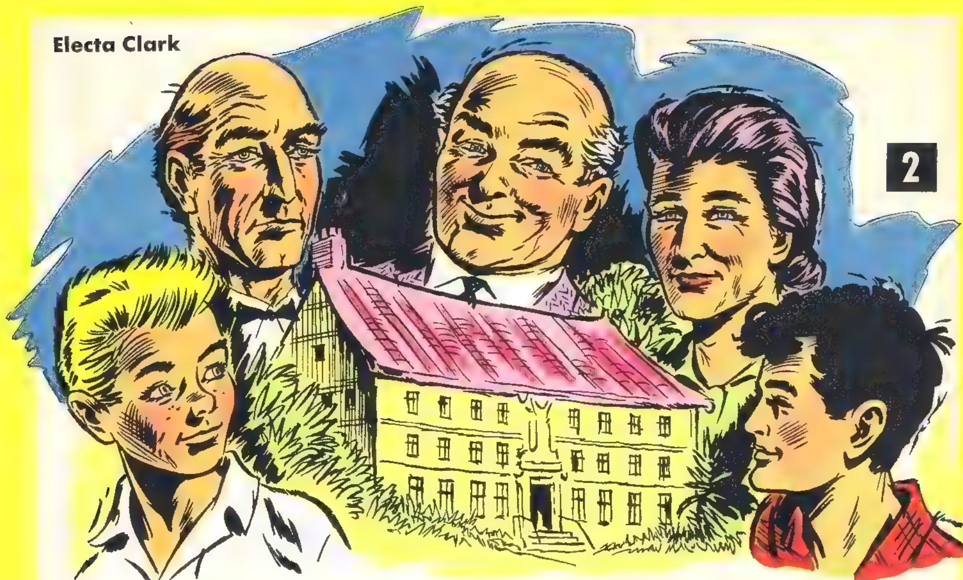
Leon Starmans in Schimmert wil graag iets weten over de wezel en de hermelijn.

De *grote wezel* of *hermelijn* (mustela erminea) is tweeëntwintig tot dertig centimeter groot. Hij is zeer slank, heeft een rolrond lichaam met korte poten en scherpe klauwen. De zomervacht is op de rug bruinrood, op de buik geelwit. 's Winters is de pels wit, behalve de staartpunt, die zwart blijft. De hermelijn komt voor in geheel Europa en een groot deel van Azië. Hij leeft langs bosranden, waar hij onder heggen, houtmijten, in mollenesten of holle bomen huist. De hermelijn kan goed springen, klimmen en zwemmen. Zijn prooi bestaat uit muizen, ratten, konijnen, hazen en vogels. De levensduur van de hermelijn is vijf tot zeven jaar.

De *gewone wezel* (mustela nivalis) is kleiner dan de hermelijn en komt in onze streken ook meer voor. Hij kan vijftien tot drieëntwintig centimeter lang worden. In zijn leefwijze, voedsel en uiterlijk lijkt hij veel op de hermelijn. Zijn staart heeft geen zwarte pluim. In Nederland en België wordt zijn pels 's winters niet wit, in koudere streken wel. Het dier klimt niet en zwemt zelden. Het komt tamelijk veel voor in het open veld en zelfs in bebouwde kommen. De levensduur van de wezel is vier tot zes jaar.



Electa Clark



De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom Bouncer. In de tuin van het huis van zijn oom vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom en door mevrouw Twigley, de huishoudster.*

Casey glimlachte toen hij haar hoorde weggaan, want het geluid van haar ruisende rokken was hem vertrouwd. Dat was trouwens iets eigenaardigs van mevrouw Twigley. Ze kamde haar grijze haar eenvoudig en strak naar achteren, ze gebruikte geen lippenstift en droeg geen juwelen, haar jurken waren eenvoudig en ze liep op onflatteuze platte schoenen. Ze scheen niets te geven om vrouwelijke opschik. En toch hield ze van tafzijden onderrokken. Ze gaf een heleboel geld uit aan rode en vrolijk geruite rokken en fantasierokken met kant. En omdat tafzij een stijf en ruisend materiaal is, verwekte het bij elke stap die ze deed een plezierig fluisterend geluid.

,,Nou, Casey, mijn jongen, kom hier bij me zitten en laten we praten,'' zei oom Bounce uitnodigend.

Ze zonken allebei in een stoel en wisselden eerst een heleboel nieuwtjes over de familie uit, zoals dat altijd gebeurt als twee familieleden elkaar ontmoeten. Daarna zei Casey: ,,En nu het verhaal dat u me zou vertellen. Over de vreemde dingen die hier gebeuren, gekke dingen, zoals een telegram dat niet bezorgd wordt.''

Oom Bounce kwam overeind en steunde met zijn dikke handen op zijn dikke knieën. Er verscheen eerst een innemende grijns op zijn gezicht. Maar toen scheen Caseys vraag hem aan iets heel onprettigs te herinneren en leek hij helemaal te veranderen. Op zijn gezicht kwam een sombere uitdrukking van verslagenheid. Hij leek in elkaar te schrompelen en slapper in zijn kleren te zitten.

,,Lieve help!'' zei hij. ,,Goeie help! Nou, 'k zal het je vertellen, Casey McKee. Het is allemaal begonnen op die dag dat ik die kist met spullen uit Afghanistan ging uitpakken.''

TWEEDE HOOFDSTUK

Het mysterie

,,Afghanistan,'' mompelde Casey.

Hij stond van zijn stoel op en liep naar een grote globe die bij het raam stond. Hij draaide de globe rond tot hij India gevonden had. Hij bewoog zijn vinger op en neer en van links naar rechts, terwijl hij mompelde: ,,India. . . Birma. . . Tibet. . . Pakistan. . . hier heb ik het: Afghanistan. Lieve help, oom Bounce, dat is een heel eind weg!''

,,Ja, ik ben toen ook tien maanden weg geweest,'' knikte zijn oom. ,,Ik heb een tijdje hoog in de bergen bij een herdersfamilie gewoond, ze hielden jakken in plaats van schapen. Op een nacht was het heel spannend toen ik in de sneeuw kampeerde

en een aanval van de wolven moest afslaan. Tussen twee haakjes, ik heb geprobeerd mevrouw Twigley over te halen me rijst met kip op de Afghaanse manier te laten eten, maar ze verklaart dat ze dat in dit huis niet wil hebben."

Oom Bounce leunde achterover en lachte vrolijk.

,,Hoe is die Afghaanse manier dan?" vroeg Casey.

,,Zonder vork en zonder lepel," legde zijn oom uit. ,,Je neemt met je vingers een stukje vlees en doopt dat in de schaal met rijst die midden op de tafel staat en dan rol je met je vingers een mooie bal van het vlees en de rijst. En dan stop je die in je mond."

,,Dat klinkt goed," zei Casey grijnzend. ,,Maar ik begrijp, dat mevrouw Twigley daar niets van moet hebben."

,,Ach ja, dat begrijp ik ook wel. Maar ik vond het leuk haar te plagen," zei oom Bounce. ,,Maar om op mijn verhaal terug te komen: ik was hier een week terug in huis toen die kist, waarvan ik je al vertelde, aankwam. Er zaten spullen in die ik in Afghanistan gekocht had — niets bijzonders. Een mooie muts van goudkleurig lamsvel en een vreemdsoortig muziekinstrument, dat uit een enorme kalebas gemaakt was, en — laat me eens even nadenken — ik geloof dat er ook nog een theepot in zat en misschien ook nog een trom. Ja, een Afghaanse trom. Er zat niets in de kist dat de verschepingskosten waard was."

,,Ja maar. . . is er iets met die dingen gebeurd?" vroeg Casey ongeduldig.

,,O, heb ik je dat nog niet verteld? De kist verdween. Gewoon weg! Ik was hem aan het uitpakken toen de telefoon ging. Ik ging haastig naar binnen naar de telefoon en toen ik terugkwam was de kist verdwenen."

,,De hele kist vol?"

,,De kist zelf was weg en alles wat erin zat, het pakpapier, de label en zelfs. . ." Meneer Bouncer boog zich naar voren — zijn ogen werden rond en verwonderd — en zei toen zachtjes: ,,En zelfs de hamer en de beitel die ik had gebruikt om de kist open te maken. Wat denk je daarvan?"

,,Ik denk dat u het best een nieuwe hamer en beitel kunt kopen," antwoordde Casey onmiddellijk. ,,Niemand kan zonder een . . . Ooo. U bedoelt wat ik van de diefstal denk? Nou, laat me de zaak eens even nagaan."

Casey leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn armen over elkaar. Hij stak zijn grote voeten naar voren en begon na te denken. Hij was onlangs tot de conclusie gekomen, dat zijn grote gaven op het gebied van het speurwerk lagen. Dit probleempje van zijn oom leek hem een goede gelegenheid om zijn loopbaan als detective te beginnen.

Maar voordat hij iets te berde kon brengen, ging zijn oom verder met zijn verhaal.

,,Dat was alleen nog maar het begin,"


„De kist verdween. Gewoon weg! Ik was hem aan het uitpakken toen de telefoon ging."


De volgende dag moest Baars een paar uur in een rood satijnen zwembroek rondlopen.

zei oom Bounce. „Die avond tijdens het eten begonnen de telefoontjes. Een paar lokaal, maar andere waren interlokaal. Die arme Baars, de butler, raakte er zo door van streek, dat hij een hele kom met jus over de vloer van de eetkamer morste."

„Baars? Wie is dat?" vroeg Casey. „Als ik deze zaak wil oplossen moet ik een heleboel bijzonderheden weten, oom Bounce."

„O, Baars is pas hier. Die heb je de vorige keer niet ontmoet," legde zijn oom uit. „Als ik die lange reizen maak, blijft alleen mevrouw Twigley hier in huis, weet je. Zij zorgt voor alles en ze neemt dan alleen een tuinman aan. Ze sluit het hele huis af behalve twee of drie kamers op de eerste verdieping die ze zelf gebruikt."

Casey knikte. Hij wist dat voor een groot gedeelte van het jaar mevrouw Twigley alleen in dit enorme huis woonde.

„Als ik dan terugkom," ging oom Bounce door, „heb ik altijd veel bezoek, zodat ze dan een butler en wat dienstmeisjes in dienst neemt. Dit jaar is al het personeel uit Chicago gekomen via een bemiddelingsbureau. Ze zijn allemaal warm aanbevolen door. . . ach, dat gaat je helemaal niets aan."

Casey nam zich voor eens kennis te maken met het personeel.

„Die diefstal van uw kist uit Afghanistan en uw hamer en beitel klinkt alsof iemand uit het huis dit gedaan moet hebben," zei hij wijs. „Misschien deed die butler het wel. Baars heet hij, hè? Aan die naam zit echt wel een luchtje."

„Baars?" vroeg meneer Bouncer. „O nee, Baars is een juweel. Mevrouw Twigley kijkt heel goed uit wie ze in dienst neemt."

Casey knikte, maar bleef sceptisch kijken. „Nou, laten we dan maar doorgaan met die telefoontjes," zei hij.

„De telefoon begon iedere avond te rinkelen," ging oom Bounce door. „Hallo? Bent u daar, ja?" Die stem had een buitenlands accent. Ik kende hem niet en ook mevrouw Twigley, Baars en de dienstmeisjes hadden die stem nooit eerder gehoord. En voordat we dan iets meer van die stem konden horen, was de verbinding verbroken. En soms zei de stem helemaal niets. Hij zuchtte alleen maar."

„De stem zuchtte?" vroeg Casey verrast.

„Ik zal het eens nadoen," zei zijn oom. Hij deed zijn mond dicht en begon luidruchtig adem te halen. Nog steeds zwaar zuchtend trok hij zijn wenkbrauwen op en gaf Casey een teken van „Zie je wat ik bedoel?"

„Ja, ja," zei Casey tegen de wenkbrauwen. „Maar houdt u nu maar op. U lijkt net een locomotief met longontsteking."

Oom Bounce hield onmiddellijk op met zijn demonstratie. „Dit vervelende gedoe ging iedere avond tot middernacht door," zei hij. „Maar door dat interlokale telefoongesprek liet Baars de jus vallen. Mevrouw Twigley had de telefoon aangenomen en ze kwam naar de eetkamer om te zeggen dat het voor meneer Baars was en op dat moment liet Baars de juskom vallen en zei dat hij het gesprek niet wilde aannemen, omdat niemand wist dat hij voor mij werkte, dus dat het wel een vergissing moest zijn. En toen stapte hij per ongeluk in de jus, gleed uit en viel er languit in. Het hele zitvlak van zijn broek zat onder de jus. Het was ook nog zijn enige zwarte broek, want de andere was bij de kleermaker voor reparatie. De volgende dag, toen de broek bij de stomerij was, moest Baars een paar uur in een rood satijnen zwembroek rondlopen en dat terwijl hij aan tafel bediende en de voordeur opendeed!"

Casey grinnikte. Maar toen zei hij schrander: „Oom Bounce, klinkt u dat niet verdacht in de oren? Die Baars moet de jus juist hebben laten vallen, omdat hij ergens bang voor was — hij was geschrokken, weet u. Maar waar zou hij nu bang voor zijn geweest? Ik wed, oom, dat er een luchtje aan die man zit."

Oom Bounce dacht hierover na en schudde toen zijn hoofd. „Baars is de beste butler die ik ooit gehad heb," zei hij. „Ik zal Baars echt niet verdenken, voordat ik enig concreet bewijs heb."

„Goed," zei Casey en liet dit onderwerp rusten. „Maar wat is er daarna gebeurd? Hielden die geheimzinnige telefoontjes toen op?"

„Ja, na die avond gedroeg de telefoon zich weer normaal. Als er gebeld wordt is er iemand die mij echt wil spreken. Maar nu komen we bij de volgende nacht."

„Ja," zei Casey. „Wat gebeurde er die volgende nacht?"

„Inbrekers," zei oom Bounce indrukwekkend. „Echte beroepsinbrekers. Ze hebben 's nachts ingebroken. Het is de eerste keer in mijn leven dat er bij mij is ingebroken. Ik heb me al jaren afgevraagd waarom niemand hier eerder ingebroken heeft, terwijl het huis gewoon uitpuilt van de waardevolle dingen. Maar niemand heeft het ooit geprobeerd."

Oom Bounce leek zich een tikkeltje te kort gedaan te voelen door deze verwaarlozing van de kant van de inbrekers.

„Gewone dieven weten de waarde van uw collectie niet," zei Casey sussend tegen zijn oom. „Maar nu ze dan eindelijk ingebroken hebben, wat hebben ze nu meegenomen?"

Oom Bounce keek Casey schuins aan. „Beloof je me dat je niet zult gaan lachen?" vroeg hij voorzichtig. „De politie heeft gelachen toen ik het ze vertelde."

„Op mijn woord van eer. Ik zal niet lachen," verzekerde Casey.

Zijn oom zei indrukwekkend: „Ze hebben een Mickey-Mouse-horloge dat niet liep, gestolen en. . ."

„Mijn oude polshorloge!" riep Casey. „Ik heb me sinds vorig jaar zomer al afgevraagd waar ik dat toch verloren kon hebben."

„Je had het hier laten liggen en mevrouw Twigley had het voor je bewaard. De dieven namen ook nog een vulpen mee die ik gekregen heb van een goede vriend die nu heerser is over een Indisch rijk: maharadja Jahan Shri Bahadur Bhim Ranjit Sardar Singh."

„Oef! Wat een mondvol!" zei Casey.

„Dat is het ook. Die pen had echt geen waarde. Maar," zei oom Bounce boos, „het was een aandenken en hij had een uitstekende punt. Ik was aan die pen gewend. Bovendien stalen de schelmen ook nog een boek met stripverhalen dat op de telefoontafel in de hal lag. . ."

„Oom Bounce, u leest toch geen stripverhalen?" viel Casey hem in de rede en begon te gillen van het lachen.

„Beslist niet," zei zijn oom waardig, „en hou op met dat gegil. Een van de dienstmeisjes zei dat zij het aan het lezen was en dat ze 't tussen twee telefoonboeken had laten liggen. Ze namen ook nog een pak speelkaarten mee uit de keuken. Baars speelde gewoonlijk patience voordat hij naar bed ging."

Casey was nu helemaal ernstig. Hij wachtte een ogenblik en vroeg toen verrast: „Is dat alles?"

„Ja."

Casey begon de gestolen voorwerpen op zijn vingers af te tellen. „Een Mickey-Mouse-horloge dat niet meer loopt, een vulpen zonder waarde, een boek met stripverhalen en een pak kaarten. Nou, oom Bounce, ik heb beloofd om niet te gaan lachen, maar ik kan me voorstellen dat de politie gelachen heeft."

De magere jongen en de dikke man keken elkaar een tijd plechtig aan. Toen barstten ze plotseling allebei in lachen uit. Ze gierden en brulden en loeiden van de lach. Hoe harder ze lachten hoe gekker het allemaal leek. Op het laatst veegde Casey zijn ogen af en kreunde nog even na. Toen haalde hij eens diep adem en zei: „O, oom Bounce, het moet allemaal een vergissing zijn. Of een grap. Of misschien zijn die dingen wel in huis zoekgeraakt."

„Aha!" zei oom Bounce en hij hief heel indrukwekkend zijn vinger in de lucht. „Maar nu moet je dit horen! We zouden nooit geweten hebben dat hier was ingebroken, als ze niet het keukenraam geforceerd hadden. Het was vakkundig opengebroken. Zelfs inspecteur Crabtree en zijn agenten — een stelletje onsympathieke mensen trouwens — waren het erover eens dat het raam geforceerd was door iemand die wist hoe dat gedaan moest worden. Echt geen amateur. En vlak onder het raam, in de zachte aarde van een bloembed, waren duidelijke sporen van een kleine voet."

„Tjonge! Hebben ze daar afdrukken van gemaakt?" vroeg Casey opgewonden.

. . .toen barstten ze plotseling allebei in lachen uit.



Dit gedeelte van het verhaal leek nu echt op een detectiveverhaal.

„Nee," zei zijn oom droevig. „Ik zag de voetstappen toen ik in de tuin rondwandelde en ik heb toen tegen Baars gezegd dat hij de tuinman dat bloembed moest laten bijharken. Dat heeft hij gedaan. Ik dacht dat die voetstappen van een of ander kind waren. Dat was voordat we merkten dat het raam geforceerd was en er dingen gestolen waren, weet je."

„Och, wat jammer," zei Casey teleurgesteld.

„Dat was het zeker. En vingerafdrukken waren er ook al niet. De dieven moeten handschoenen gedragen hebben. Nou, nadat we dus ontdekt hadden dat er ingebroken was, heeft mevrouw Twigley de inventarislijst te voorschijn gehaald en ze is het hele huis nagegaan om te zien of er iets vermist werd. Dat heeft haar anderhalve dag gekost. En je kunt het geloven of niet, er werden geen kostbare dingen vermist! Niets! Alleen die rommel waarvan ik je verteld heb. Vind je dat niet vreemd?"

Casey knikte nadenkend. „Gaat u verder, oom," zei hij. „Wat is er na die befaamde inbraak gebeurd?"

„O, ik vergat je nog te vertellen," zei zijn oom, „dat ik op het grasveld dicht bij het raam een kaart uit dat pak vond. Schoppenvier. Nu kunnen die schavuiten tenminste niet met hun buit spelen!" zei hij voldaan.

Casey knikte. „En verder, oom?" vroeg hij. „Wat gebeurde er toen?"

Oom Bounce zuchtte. „Donkere schaduwen die door de struiken fladderen. Ik bedoel 's nachts, wanneer iedereen behoort te slapen en niet rond moet fladderen. Vreemde geluiden op zolder. Gesloten deuren en ramen die geheimzinnig open zijn een uur of wat nadat ze afgegrendeld werden."

Casey keek zijn oom met opengesperde ogen aan. „Deuren die op slot zijn en. . . daar moet u me wat meer van vertellen, oom Bounce."

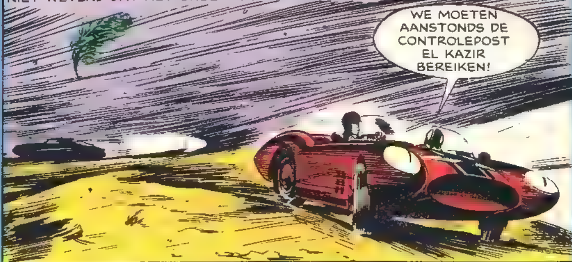
„Nou, bijvoorbeeld de hoofdingang van het hek bij de weg," zei oom Bounce wanhopig. „Het doet er niet toe hoe vaak Baars of ik dat hek op slot doen. Elke keer als we het controleren, staat het weer open."

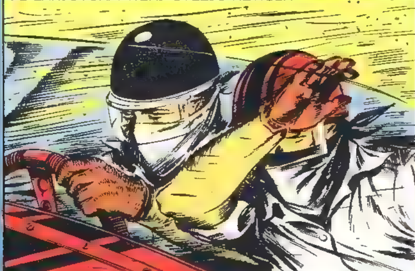
Wordt vervolgd

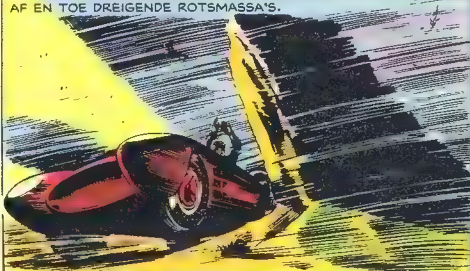
Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. TIJDENS DE TWEEDE ETAPPE IN DE WOESTIJN VAN NOORD-AFRIKA HAD BURT MALDON, HUN RIVAAL, HET KOMPAS VAN HUN WAGEN ONKLAAR GEMAAKT, TEN GEVOLGE WAARVAN TED EN TOM DE WEG BIJSTER RAAKTEN.





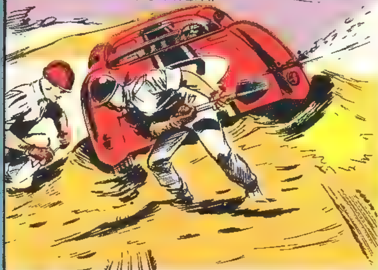




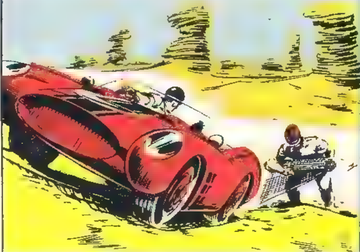




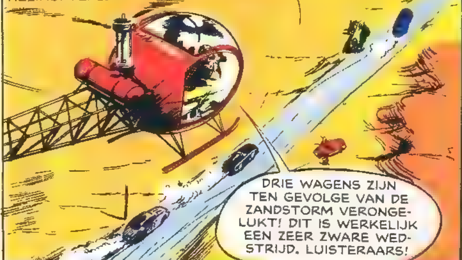






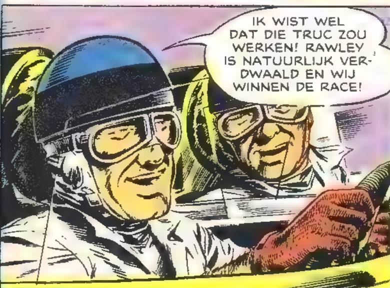












VELE MIJLEN TERUG REDEN TED EN TOM DOOR DE WOESTIJN.





De veedieven

Vervolg van bladzijde 15

vroeg moeder Parker bezorgd. „Stel je eens voor dat er wordt geschoten.”

„Hij moet ons het dal wijzen,” zei Parker. „Hij heeft het ontdekt, dus hij is de enige die ons erheen kan brengen. Maar maak je maar geen zorgen over hem. Hij draagt geen revolver en hij zal dus op een afstand moeten blijven als wij die kerels inrekenen. Trouwens, als alles goed gaat, hoeft er waarschijnlijk niet één schot te worden gelost. We zullen de dieven eenvoudig verrassen. Bovendien moet er iemand bij onze paarden blijven, terwijl wij het dal ingaan en naar de tenten sluipen. Deze taak is Jim het beste toevertrouwd.”

„Die kerels zijn zich natuurlijk van geen gevaar bewust,” zei Jim. „Waarschijnlijk hebben ze helemaal geen veiligheidsmaatregelen genomen, geen wachtposten uitgezet en zo.”

Even na middernacht trokken vader en zoon Parker met hun mannen op goed uitgeruste paarden naar de noordelijke weilanden. Vandaar ging het over de prairie in de richting van de heuvels bij de rivier. Helder maanlicht begunstigde hun tocht en voordat de zon opkwam waren ze bij het dal aangekomen. Jim bleef, zoals afgesproken, bij de paarden en vader Parker sloop met zijn cowboys het dal in. Ze stelden zich verdekt op tussen de struiken en wachtten vol ongeduld op het daglicht.

Bij het aanbreken van de dag trokken Parker en zijn mannen verder het dal in en toen ze eenmaal tussen het vee waren beland, konden ze na een kort onderzoek vaststellen, dat Jim het bij het rechte eind had gehad. Het vee was verdeeld in twee groepen; een van de groepen, de grootste, droeg het brandmerk van William Baldwin, de andere groep de merken van Parker en Nick Fox.

„Jongens,” zei Parker tegen zijn cowboys, „dank zij Jim hebben we de veedieven gevonden. We gaan nu naar de twee tenten en overvallen die lui. Denk erom dat jullie geen lawaai maken tot ik een teken geef; we moeten ze voor een complete verrassing zetten. Heeft iedereen dat begrepen? Oké, daar gaan we dan.”

Het werden spannende minuten voor Vic Parker en zijn mannen, die behoedzaam op de tenten afgingen, maar eigenlijk nog meer voor Jim, die vanaf de top van de heuvel de gebeurtenissen in het dal probeerde te volgen. Het ergste was dat hij stil moest afwachten of alles naar wens zou verlopen zonder dat hij er zelf iets aan kon doen.

Hij was blij toen hij zijn vader eindelijk zag komen opdagen.

„Het is gelukt, Jim,” zei Parker hijgend, maar met een tevreden trek op zijn gezicht. „Het is niet te geloven hoe verbaasd en slaperig die kerels ons aankeken, toen wij met onze revolvers in de aanslag hun tenten binnendrongen. We hebben hen zonder veel moeite gevangen kunnen nemen en er is geen enkel schot gelost.”

„Wat doen we nu verder?” vroeg Jim. „Bent u van plan om de veedieven meteen naar de gevangenis te brengen?”

„Nee, eerst laten we de kok van Baldwin een stevig ontbijt voor ons en de gevangenen klaarmaken. Dat hebben we allemaal wel verdiend. Daarna gaan wij met ons drieën naar Pecos City en we laten de gevangenen achter onder de hoede van mijn cowboys. Misschien is de sheriff intussen terug van zijn tocht naar de bergen, maar als dat niet het geval is moet een van de hulpsheriffs maar met ons meegaan om zich te overtuigen van wat hier heeft plaatsgevonden.”

Vader en zoon Parker gingen het dal in, naar de plek waar de kok van Baldwin in zijn keukenwagen bezig was het ontbijt klaar te maken. Nadat de hongerige magen waren gevuld, reden Parker en Jim naar Pecos City. Toen ze in het stadje aankwamen zagen ze een grote volksoploop voor het kantoor van de sheriff. Midden tussen de mensen stonden de sheriff en William Baldwin. Parker en zijn zoon reden naar de groep toe, stegen af en kwamen nieuwsgierig naar voren. Toen Baldwin hen in het oog kreeg, riep hij: „Ah, daar zijn de Parkers. Vic, beste kerel, eindelijk hebben we een paar veedieven ingerekend. Dat is goed nieuws, hè?”

„Hebben jullie veedieven ingerekend?” zei Parker en hij kwam nog een paar stappen naar voren. „Wie zijn het? Zeker een paar Mexicanen?”

„Ja,” antwoordde Baldwin, „je hebt het bij het goede eind. Het zijn Porfirio Sanchez en zijn zoon. Ze ontkennen wel, maar wij hebben bewijzen: ze waren in het bezit van een paar koeien, die jouw merk droegen.”

„Dat is geen nieuws, Baldwin,” zei vader Parker met een spottend lachje. „Ik heb die arme luitjes namelijk zelf die koeien gegeven. Het is ongeveer een jaar geleden. Ze stonden er erg slecht voor en ik mag die Sanchez wel!”

„Wat zeg je me nou, Parker?” riep de sheriff verbaasd uit. „Dus. . . dan zijn die twee Mexicanen onschuldig aan de veediefstallen?”

„Zeker zijn ze dat, meneer Hamilton,” zei vader Parker. „Mijn zoon en ik komen juist naar u toe om u verrassend nieuws te brengen. Wij hebben namelijk de veedieven gevangengenomen!”

Er ging een kreet van verbazing door de menigte. Parker, die aandachtig naar de dikke Baldwin keek, zag dat de man verbleekte. De sheriff keek sprakeloos van de een naar de ander. Toen hij enigszins van zijn verbazing was bekomen zei hij: „Parker, heb ik je goed verstaan? Heb jij de veedieven overmeesterd?”

„Ja, dank zij mijn zoon Jim hebben we de hand kunnen leggen op die bandieten. Uw verbazing zal nog veel groter worden, meneer Hamilton, als ik u vertel wie hun baas is!”

De sheriff was razend nieuwsgierig en hij wilde naar de naam vragen, maar daar kreeg hij geen gelegenheid voor, want plotseling zag hij dat Baldwin, die totaal van streek was, met een bliksemsnelle beweging zijn revolver trok. In een even bliksemsnelle reactie sloeg de sheriff Baldwin het wapen uit de hand.

Even was het doodstil. Toen zei vader Parker met een harde stem: „Sheriff, ik hoef u de naam van de leider van de veedieven niet meer te noemen. Baldwin heeft zichzelf verraden!”

Nieuws van de Grote Europese Wedstrijd

Het woord is aan... onze lezeressen en lezers

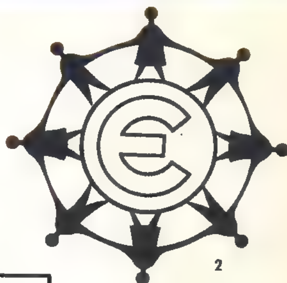
En nu maar gauw aan de slag. Zeg ons welke tekening je de beste vindt. Later maken wij bekend wie de maker ervan is (en dus de winnaar of winnares van de Grote Vakantieprijs) en in welk land hij of zij woont. Het adres waar je je briefkaart heen moet sturen is:
Redactie „Sjors van de Rebellenclub"
Nassaulaan 51
Haarlem
met in de linkerbovenhoek van de adreszijde het woord TEKENWEDSTRIJD.

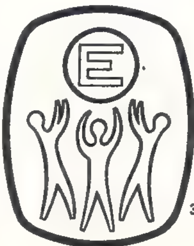
Hier zijn we weer met nieuws van de Grote Europese Wedstrijd, die is uitgeschreven door EUROPRESSJUNIOR, het verbond van jeugdtijdschriften van Europa. Het ging erom een tekening te maken, die de eenheid van de Europese jeugd voorstelde. Stapels inzendingen zijn er binnengekomen, die allemaal aandachtig zijn bekeken en waarover een nationale en naderhand een internationale jury hun oordeel hebben uitgesproken. De beslissing van de nationale jury hebben we bekendgemaakt in SJORS nr. 3 van dit jaar. Onlangs is in Brussel de internationale jury bijeen geweest om uit de binnengekomen tekeningen uit de landen van Europa de acht beste te kiezen. Deze jury heeft acht tekeningen aangewezen en deze acht drukken we hierbij af. Zoals je ziet zijn ze genummerd van 1 tot en met 8. Uit deze acht (de nummering is willekeurig gekozen) moet de beste gekozen worden. Voor dat werk hebben we geen speciale jury; we laten de beslissing over aan de lezeressen en lezers van de Europese jeugdbladen. We nodigen iedereen uit ons zijn oordeel mee te delen en te zeggen welke hij of zij de beste vindt. Denk erom: de opgave was dus: Maak een tekening, die symbolisch de *eenheid van de jeugd van Europa weergeeft.*

Wat moet je doen? Het volgende: neem een briefkaart, schrijf daarop je naam en adres (duidelijk) en tevens het cijfer, dat staat bij de tekening, die volgens jou de beste is. Vind je bijvoorbeeld tekening nummer 7 de beste, dan zet je dus op je briefkaart een 7, meer niet.

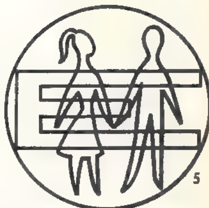
Je briefkaart moet uiterlijk op *31 maart 1963* bij ons binnen zijn; aan kaarten die later binnenkomen, kunnen we geen aandacht schenken.

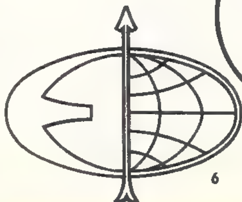

1


2


3


4


5


6


7


8

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN OP ZOEK NAAR EEN SCHEEPSWRAK, GEZONKEN VOOR DE KUST VAN PERU. DE KOOPMAN ZAMITO WILDE MEER VAN HUN PLANNEN WETEN EN TERWIJL DE VRIENDEN EEN BRAND BLUSTEN, PLEEGDE HIJ OVERLEG MET KAPITEIN TRASK.



















EN TOEN...

SEÑOR, WIJ HEBBEN EEN VERMOEDEN DAT DE BRAND IS AANGESTOKEN. WILT U MET ONS MEEGAAN OM ENKELE VRAGEN TE BEANTWOORDEN?

HET IS ENKEL EEN FORMALITEIT!



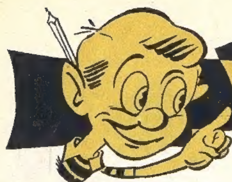










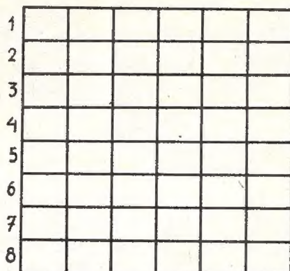


WIE PUZZELT ER MEE?

Puzzel *ingezonden door Helga v. d. Broek in Amsterdam:*

1 Vorm van neerslag
2 Inwerking op geest of gemoed
3 Tegenovergestelde van korter
4 Delen van het lichaam
5 Openmaken
6 Uit elkaar
7 Kippeprodukt (mv.)
8 Plak

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden een woord, dat *schaduwbeeld* betekent.



Puzzel *ingezonden door John Bosscha in Maasland:*

1 Afscheiding van staken of palen
2 Meisjesnaam
3 Mannelijke kat
4 Echtgenoot
5 Opnemen
6 Jongensnaam
7 Windstreek
8 Meisjesnaam
9 Marterachtig pelsdier

BLOEMEN SCHIKKEN

S A L V I A
L U P I N E
A K E L E I
D A H L I A
F R E S I A

Wie van bloemen schikken houdt, zal het oplossen van dit raadsel wel een leuk werkje vinden. De vijf bloemenamen, die je hier ziet staan, moeten zó heen en weer geschoven worden dat op een van de rijen letters van boven naar beneden ook een bloemenaam ontstaat. De namen moeten daarbij natuurlijk in dezelfde volgorde blijven staan.

ANTWOORDEN WERELDQUIZ

1. Jeep, F-100 super Sabre. 2. Ze zijn even lang. 3. Obelisk. 4. Cliff Richard. 5. Mona Lisa, Leonardo da Vinci. 6. 1963. 7. Eik. 8. Gondel, Venetië. 9. De passagiers stappen uit en lopen over de brug. De bus (nu lichter) rijdt leeg over de brug en de passagiers stappen aan de overkant weer in. 10. Zandloper, om de tijd te meten. 11. Sprinkhaan. 12. Sfinx, piramiden, Egypte. 13. Eenden. 14. Bijen, honing. 15. Jules Verne.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Puzzel van Kees Hoogerwaard in Capelle a/d IJsel:

1 b e N o e m d
2 k A m e r
3 i s l a m I e t
4 d o r S d e e l
5 h ij G e n
6 D i e v e g g e
7 D r u i f

De letters in de dik omlijnde vakjes vormen het woord DINSDAG.

Kamraadsel

W I G W A M
E E A E R U
E T U E I I
S S W R A S

Raadsel van Corrie Ruysch in Hilversum:

R O O D B O R S T J E
E O U O IJ P A O I A L
M M D M L A T M K N S

Op de eerste rij van links naar rechts staat de naam ROODBORSTJE.

Ziekenlijstje

Tineke ten Thije (16), Sanatorium, Kinderkamer 3, Hellendoorn, ligt al twee jaar op bed. Ze zou graag wat post ontvangen. Ze verzamelt foto's van filmsterren en ansichtkaarten.

Hans Koel (6), Rijnwijk 58, Arnhem, is al heel lang ziek. Wie stuurt eens een mooie ansichtkaart?

Arie Verhoef (14), Haagsch Sanatorium, Doorniksestraat 30, Scheveningen, ligt al vier maanden. Arie verzamelt foto's van schepen. Wie kan hem daaraan helpen?

Henk van Alfen (9), Sanatorium Zonnegloren, Kinderafdeling, Zaal 4, Soest, zou graag wat post ontvangen. Hij verzamelt foto's van filmsterren en foto's van honden.

Piet van Hulst, (8) Zeehospitium „Sint Jozef", 's-Gravenzandseweg 288, Hoek van Holland, ligt al acht maanden. Hij zou erg blij zijn met kaarten van Ivanhoe.

DE VROLIJKE BLADZIJ



























Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.